شهرزاد گفت: ای شهریار ماهیگیر به دیو گفت: اگر نمیخواستی مرا بکشی، خداوند برزرگ ترو را نمیکشت، و اکنون در این خمرهٔ رویین زندانی نبودی و من تو را به دریا برنمی گرداندم.

آه از نهاد دیو برآمد و ناله و زاری کرد و مهیگیر را به خدا قسم داد که: من بد کردم اما تو بد مکن و کاری را که اَ مامه با عاتکه (۲۷) کرد تکرار نکن.

ماهیگیر گفت: داستان اَ مامه و عاتکه چگونه است.

دیــو گــفت: آخــر در ایــن خــمره چگــونه مـــىتوانــم بــرایت افسـانه بگــویم. آزادم کـن تــا قصه را برایت حکایت کنم.

ماهیگیر گفت: محال است، بیب و برگرد تو را به دریا میاندازم و همین جا میمانم و هر کس خواست تو را از زندان رها کند، داستان تو را برایش میگویم و تو را انگشت نمای مردم میکنم.

دیــو گــفت: بــیا و از روی جــوانــمردی مــرا از ایــنجا رهــاکـن مـن در عـوض بـه تـو قـول میدهم و پیمان میبندم که با تو بدی نکنم و از مال دنیا بی نیازت کنم.

مساهیگیر از دیسو قول و پیمان گرفت و سوگندش داد و مُهر از خرم و برداشت، در حال دودی از خرم و بیرون آمد و به آسمان رفت و پس از آن یک جا جمع شد و دیوی زشت و غرو و پیمان گرفت و پس از آن یک جا جمع شد و دیوی زشت و غرو و پیکر گردید. دیو لگدی به خرم و زد و آن را به دریا انداخت. زهره مساهیگیر از ترس آب شد. گفت: این علامت خوبی نود. پس از آن پیش دیو آمد و گفت: این علامت خوردی که با من بد نکنی که خدا تو گفت: ای پادش و دادی و سوگند خوردی که با من بد نکنی که خدا تو را یاداش بد ندهد.

دیو خسندید و گسفت: ای مساهیگیر بسا مسن بسیا. مساهیگیر دست از جسان شسسته بسا دیو رفت تسا بسه کسوهی رسسیدند. بسه بسالای کسوه رفت تند و از آنسجا پسایین آمسدند و به بسیابانی رسسیدند و در آن بسیابان آبگسیری بسود. دیسو گسفت: تسورت را در ایسن آبگسیر بسیانداز و مساهی بگسیر. مساهیگیر دیسد کسه آبگسیر پسر از مساهیان سسرخ و سسفید و زرد و کسبود است، تسعجب کسرد. تسورش را در آب انسداخت، انسدکی بسعد بسیرون کشسید و دیسد چسهار مساهی بسه چسهار رنگ بسه تسور افستاده انسد. دیسو گسفت: ایسن مساهیها را پسیش شساه بسیر تسا او هسمهٔ آرزوهسای تسو را بر آورده کند.

و ديو به زمين فرو رفت.

ماهیگیر ماهیان را به خانه برد و آنها را در آب انداخت و به پیشگاه پادشاه آورد، پادشاه ماهیگیر ماهیان را به خانه برد و آنها را در آب انداخت و به پیشگاه پادشاه سپرد که پادشاه ماهیان را گرفت و چهارصد دینار به او داد و ماهیان را به زن آشپزی سپرد که پادشاه روم برای او فرستاده بود و نخستین آشپزی او پختن همین ماهیها بود. زن آشپز ماهیها را در ماهیتابه انداخت و روی آتش گذاشت، ناگهان دیوار شکافته شد و از میان آن زنیی زیباکه چوب خیزرانی (۲۸) در دست داشت، پدیدار آمد. با ماهیان

ســـخن گــفت و مــاهیها جــوابش دادنــد، بــعد چــوب را بــر مــاهیتابه زد و مــاهیتابه را بــا ماهیان در اَتش سرنگون کرد و خود ناپدید شد و دیوار بر هم اَمد. سهیده دمید وشهرزاد لب از گفتن فرو بست.